

РЕШЕНИЕ

№ 804

гр. София, 12.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10784** по описа за **2020** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], представлявано от адв. И. П., срещу РЕШЕНИЕ от 14.10.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 18 с-в, постановено по н.а.х.д. № 12462/2019г. по описа на СРС, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 42-0000416/25.04.2019 г., издадено от началник Областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място], с което на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лв. на основание чл. 96г, ал. 1, предл. второ от Закона за автомобилните превози /ЗАвт П/ за извършено нарушение на чл. 7а, ал. 2, предл. трето от ЗАвт П.

С жалбата се навеждат оплаквания за необоснованост и неправилност на съдебното решение поради противоречие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Излагат се твърдения за липса на реквизити от съдържанието на АУАН и НП – място на извършване на нарушението и други обстоятелства от значение за квалификацията му. Сочи се, че няма данни дали и кога водачът е извършвал превози на товари, няма яснота относно конкретното нарушение, за което е ангажирана отговорността на касатора. Страната се позовава на Директива 2006/126/ЕО от 20.12.2006г. относно свидетелства за управление на моторни превозни средства, съгласно която последните се признават взаимно между държавите-членки.

Твърди се, че съгласно Директивата, а и чл.152, ал.1, т.2 от ЗДвП, при придобиване на правоспособност за управление на МПС и подновяване на свидетелството за управление водачът следва да удостовери наличието на психологическа годност, като всяко допълнително изискване извън тези противоречи на закона и следователно не следва да се прилага от правоприлагащите органи. Изложеното, според касатора, обуславя материалната незаконосъобразност на НП. На следващо място, се релевира довода, че е нарушена процедурата по връчване на АУАН и на НП, включително поради неосигуряване на преводач на управителя на дружеството, който е испански гражданин. Излагат се съображения за липса на компетентност на административно-наказващия орган. Претендира се, че поради липсата на мотиви относно основанията за прилагане на чл. 28 от ЗАНН не може да се направи преценка дали органът е упражнил тези си правомощия, което е съществено процесуално нарушение.

В съдебно заседание касаторът не се явява, не изпраща представител. Поддържа жалбата чрез депозирано от адв. П. писмено становище.

Ответникът по делото не изпраща представител.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, Деветнадесети касационен състав, след като се запозна със становищата на страните намери за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, районният съд е установил релевантната фактическа обстановка въз основа на събрания по делото доказателствен материал и е приел, че дружеството жалбоподател притежава лиценз на Общността за превоз на товари, като при извършена проверка от служители на ОО „АА“ – [населено място] на 30.01.2019 г. в сградата на ОО „АА“ – [населено място], било установено, че на 21.04.2018 г. дружеството е разпоредило извършване на превоз на товари с товарен автомобил марка „Мерцедес А.“, с рег. [рег.номер на МПС], по маршрут К. Испания – К. Испания от водача К. Т., който не отговаря на изискванията за психологическа годност – без удостоверение за психологическа годност, видно от цифрово криптирана информация. Констатирано било от контролните органи, че това представлява нарушение на чл. 7а, ал. 2, предл. трето от ЗАвт П, за което срещу дружеството е съставен АУАН № 260499 от 30.01.2019г., връчен на същата дата на упълномощен представител на същото – И. П., с пълномощно, приложено по преписката. Актът е подписан от последния с възражения, отразени в акта по следния начин „Не съм съгласен.“. Въз основа на така съставения акт е издадено НП № 42-0000416 от 25.04.2019 г., с което е санкционирано юридическото лице с налагане на „имуществена санкция в размер на 3000 лв.

За да потвърди НП, СРС е приел, че в административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на санкционираното лице, включително е обсъдил наведените с жалбата възражения за липса на посочване в акта и постановлението на дата и място на извършване на нарушението, както и липсата на преводач в производството. Изложени са мотиви относно компетентността на актосъставителя и административно-наказващия орган. С оглед изложеното –СРС е достигнал до извод, че НП е издадено в съответствие с материалния закон.

Обжалваното съдебното решение е валидно и допустимо, но е постановено в нарушение на закона.

Изводите на въззивния съд за изпълнение на изискванията на чл. 42, т. 4 и т. 5, както и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН относно изискуемото съдържание на АУАН и НП -не се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

В процесното наказателно постановление, а и в АУАН, не е налице конкретно и ясно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и на съответстващата му правна квалификация, които обуславят отмяната на НП на самостоятелно основание.

На първо място, съгласно даденото описание нарушението се изразява в „разпореждане“ от страна на дружеството жалбоподател конкретният водач на товарен автомобил да извърши обществен превоз на товари, без да отговаря на изискванията за психологическа годност. Съгласно посочената от органа санкционна разпоредба, която съдържа и състава на нарушението – чл. 96г, ал. 1 , предл. второ от ЗАвт П който допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер 3000 лв. Следователно, изпълнителното деяние се изразява в допускане или разпореждане, но за да бъде довършено следва този водач, който не отговаря на изискванията, следва да е управлявал МПС, тоест нарушението е резултатно.

В АУАН и НП е посочено, че нарушението е извършено на 21.04.2018г., когато е разпоредено извършването на превоза. Действително, не е посочено мястото на извършване на нарушението, но това не представлява съществено процесуално нарушение, доколкото същото съвпада с адреса на управление на дружеството, посочен в акта и НП. На следващо място, неоснователно е възражението на касатора, че не е посочено къде е извършван превоза. Видно от текста на АУАН и НП, превозът е извършен в К. Испания по маршрут К. Испания – К. Испания. Посоченото описание е лаконично, но е достатъчно, за да бъде определен маршрута на превоза. Съществено за преценката за доказаност на нарушението обаче е посочване на датата, на която се твърди от контролните органи да е извършван превоз на товари в нарушение на законовите изисквания за това. В АУАН и НП е посочена датата на разпореждане на превоза, както беше посочено по-горе. Липсва каквото и да е отбелязване обаче на коя конкретна дата или дати е извършен превоза, което препятства извършването на преценка от съда относно това дали е доказан елемент от фактическия състав на нарушението, а именно дали действително е извършен превоз от посочения водач и на сочената от контролните органи дата.

На следващо място, посочената в АУАН и НП правна квалификация на нарушението е непълна и ограничава правото на защита на санкционираното лице.

Съгласно посочената като нарушена разпоредба на чл. 7а, ал. 2 от ЗАвт П „лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 12б, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата“. Съгласно последната разпоредба на ЗДвП министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя изискванията

за психологическа годност на водачите на моторни превозни средства и условията и реда за психологическото изследване на: б. „б“ - на водачите, извършващи обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари. В изпълнение е приета Наредба № 36 от 15.05.2006 г. на министъра на транспорта, с която се уреждат изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологически изследвания. Субектите на визираните в нея задължения са посочени в чл. 1, ал. 1, както следва:

1. кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС от категории Ттб, Ттм, С, D и подкатегории C1 и D1;
2. лицата, които се явяват на изпит за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство от категории В, В1, М и А, след като са загубили правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) поради отнемане на контролните точки;
3. водачите на таксиметров автомобил;
4. водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари;
5. лицата, на които временно е отнето свидетелство за управление на МПС по реда на чл. 171, т. 1, буква "а" ЗДвП;
6. водачите, които са лишени от право да управляват МПС на основание чл. 174, ал. 2 ЗДвП;
7. водачите, които са лишени от право да управляват МПС на основание чл. 343г от Наказателния кодекс (НК);
8. чужденците, дългосрочно пребиваващи в Република България, и българските граждани с чуждестранно свидетелство за управление на МПС, които по реда на чл. 162, ал. 5 ЗДвП се заменят с българско свидетелство за управление на моторни превозни средства от категориите по т. 1;
9. председателите на изпитни комисии за провеждане на изпитите за придобиване на правоспособност за управление на МПС.

В чл. 8 от Наредбата са предвидени изисквания специално по отношение на водачите, извършващи обществен превоз на пътници и товари, като в ал. 1 е предвидено, че при всяко постъпване на работа и при извършване на дейността като водач на таксиметрови автомобили или водач на автомобили за обществен превоз на пътници или товари, както и за председател на изпитна комисия, лицата представят удостоверение за психологическа годност. Ал. 2 от с.з. урежда валидност на издаденото удостоверение за психологическа годност за срок от 3 години от датата на неговото издаване, като за лицата над 65 години този срок е 1 година, а съгласно ал. 4 след изтичането на 3 години от датата на издаване на предходното удостоверение лицата подлежат на психологическо изследване.

По делото не се спори, както и се установява от приложените по преписката писмени доказателства, че водачът в конкретния случай е разполагал със свидетелство за управление на МПС от категориите А, В, С, D, BE, CE, DE. Следователно, същият следва да е преминал изследване за психологическа годност при получаване на правоспособност. В тази връзка, липсват данни кое конкретно задължение във връзка с наличието на удостоверение за психологическа годност е нарушено в случая. Нито в АУАН, нито в НП има позовава на Наредба № 36 или на нейни разпоредби, които уреждат конкретни задължения за водачите. Следователно, налице е съществена непълнота в дадената правна квалификация на нарушението. Нещо повече, от словесното описание на нарушението също не може да се установи поради липсата на

каквото и да е посочване кое конкретно изискване е нарушено в случая – дали на изискването за наличие на удостоверение за психологическа годност при постъпване на работа, дали е изтекла валидността на удостоверението по чл. 8, ал. 2 от Наредбата или въобще липсва такава. Не е достатъчно в санкционния акт – НП, да бъде отразена само липсата на удостоверение, за изпълнение на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН е необходимо да са отразени всички факти, относими към елементите от състава на съответното нарушение, заедно със съответстващата им правна квалификация. Както беше посочено, няма никакво позоваване или дори посочване на Наредба № 36 и нейните разпоредби, които са нарушени, доколкото именно там са регламентирани изискванията за психологическа годност на водачите, извършващи обществен превоз на товари. Това представлява съществено процесуално нарушение, тъй като ограничава, както правото на нарушителя да разбере за нарушение на кои разпоредби е ангажирана административно-наказателната му отговорност, така и пречатства проверката на съда за законосъобразност на постановлението. Правната квалификация на нарушението не може да бъде установявана и дефинирана от съда при обжалване на НП или от касационната инстанция предвид строго формалния характер на административно-наказателното производство.

С оглед изложеното - допуснатите нарушения на чл. 42, т. 4 и т. 5, както и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН в случая са съществени, тъй като водят до ограничаване правото на защита на наказаното лице, а освен това не могат да бъдат преодоляни на етап обжалване на НП. Съдържанието на АУАН и НП следва по недвусмислен начин да сочи в какво се състои вмененото нарушение, на коя дата и с кои действия/бездействия е осъществен съставът му. Посочените пороци, които не са констатирани от районния съд, правят невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление. С оглед гореизложеното, като е достигнал до извод за законосъобразност на НП, районният съд е постановил решение в нарушение на материалния закон, което следва да бъде отменено. По гореизложените мотиви на отмяна подлежи и наказателното постановление, с което е санкционирано лицето.

За пълнота следва да бъде маркирано, че в случая липсва противоречие между Директива 2006/126/ЕО и вътрешното право относно изискванията за психологическа годност на водачите, тъй като директивата касае единствено въпросите по издаване и подновяване на свидетелства за управление на МПС, създаването на унифициран образец и взаимното признаване на правоспособността между държавите-членки. След като предметът на правната уредба е различен, не е налице колизия. Липсва несъответствие и между чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и Наредба № 36, доколкото изрично е делегирана законодателна компетентност на министъра на транспорта да урежда тези въпроси с подзаконов нормативен акт, какъвто се явява посочената наредба. Ал. 2 на чл. 152 от ЗДвП касае случаите, в които по преценка на работодателя може да бъде задължен водачът да премине изследване за психологическа годност, но те допълват нормативните изисквания, уредени в закон или подзаконов нормативен акт, а не ги дерогират.

На следващо място, неоснователни са възраженията за нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН и относно необходимостта от участие на преводач в административно-наказателното производство. Дружеството е представлявано надлежно от пълномощник, който видно от приложено пълномощно, е изрично оправомощен да представлява същото именно пред органите на Автомобилна

администрация, а освен това е направил възражения, собственоръчно изписани на български език. Поради това липсва задължение за административните органи да назначат преводач в производството, а и такова искане не е направено от другата страна.

Неоснователни се явяват възраженията за липса на компетентност на административно-наказващия орган, видно от приложена към преписката Заповед № РД-08-249/15.05.2015 г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, в която под т. 6 е делегирана компетентност за издаване на НП на началниците на Областни отдели „Автомобилна администрация“ към ГД „Автомобилна администрация“.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 14.10.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 18 с-в, постановено по н.а.х.д. № 12462/2019 г. по описа на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление № 42-0000416/25.04.2019г., издадено от началник Областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място]

Вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 42-0000416/25.04.2019г., издадено от началник Областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място].

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: